

Prohászkaások a gáton

Új év, új évezred és mégis minden a régi. Kiváltképpen igaz ez a Tiszára, mely áradásával évről-évre megkeseríti emberek ezreinek az életét, és mégis, reménykedünk; hátha az idén másként lesz. Új évezred, millennium, megújulás, hátha megkönnyül rajtunk legálább idén a Tisza. De nem, te álnok folyó, neked nincs szíved nem hagysz nekünk nyugtot egy percre sem. Idén is eljöttél, idén is pusztítottál, de legyőztünk ismét és ha kell, újból legyőzünk, mert ahogyan Vörösmarty mondta: "Az nem lehet, hogy ész, erő s oly szent akarat".....ne tudna gátat szabni neked.

Hallgatom a hírt: árad a Tisza, már megint, s valami megdobban ott belül. Mi lesz? Csak ülünk és várunk? Nem teszünk semmit? Majd az állam fizet? Mi közöm hozzá? Mi legyen?

Számtalan kérdés melyekre felelni kell, s ha tudunk

cselekedni, mert a víz nem vár. És valahonnan már tódulnak is az emlékek. Igen, igen tavaly ugyanez volt, akkor meg tudtuk szervezni, hogy mi diákok is segíthessünk. Talán most is sikerül!

Reggel futás az iskolába, be az osztályba, és már fújom is: „Segítenünk kell! Valahol már most is számtalan kéz munkálkodik a haza védelmében, mi sem vesztegethetjük az időt tovább! Ha tudunk, menjünk le a Tiszához segíteni a homokzsák töltésben!” Végre, látom az arcokon a helyeslést, igen sínen vagyunk. Beszélék az osztályfőnökkel, az igazgatóhelyettesekkel, mindenki támogat, egyetért, de hogyan tovább? Mi legyen most? És a víz csak egyre hömpölyög.

Felhívom egy ismerősömet a Polgári Védelemnél, ő felhívja a Felső-Tiszai Vízügyet, azok a központot, pörögnek az események, reménykedünk, mikor szólal meg a telefon: Nem kellünk!!! Visszaautasítanak egy busznyi gimnazistát, vissza a segítséget, a jószándékot, mindent, majd szólnak!! Nem azt mondta a rádió, hogy kell még ember, hát mi itt vagyunk, és tessék nem kellünk senkinek.

De az akarat a legfontosabb – tartja egy híres idézet, ezért felhívom a tiszai központot. Igen, emlékszem még a névre, aki már tavaly is segített elintézni, hogy segíthessünk. Beszélék vele, biztat, azt mondja holnapra kiderül, de akkor holnapután már menjünk is. Hála Istennek már aznap délután visszahív: negyven gyereket várnak a tiszatardosi gátházhoz. És buszt honnan szerzünk?

– „Lehetetlen”. Március 14-ére már nincs szabad kapacitása a Volánnak – mondja az alkalmazott.

– Nem baj, ezt az akadályt is legyőzzük. Egy-két osztálytárs, egy-két ismerős, és végre kedd délre kiderül: van busz! Mégpedig a Volántól! A gimnázium vállalja a költségeket! Délutánra összeáll a szükséges létszám, igazgatói „eligazítás”, néhány intelem, és a legfontosabb: indulás szerda reggel 6-kor a Prohászka elől. Velünk tart 4 tanár és Geller Béla az Iskolaszék elnöke.

Egész este a torkomban dobog a szívem, minden rendben lesz-e?

Kellünk-e? Mi lesz? Hogy lesz? Megannyi gondolat közepette alszom el.

Hajnaltól rohanás az iskola elé, föl a buszra, még fölpakoljuk a Budakeszi Önkormányzat 100.000 Ft-ot kitevő tartós emlékszerkezdését, és végre 3/4 7 óra tájban felhajtottunk az autópályára. Sínen vagyunk, azaz úton. De hosszú az út! Végre megállunk Tokajban a vízügyeseknél az eligazítás végett. Innen vezetnek el minket a nem is olyan közel lévő gátházhoz. Már 1/2 12 van és még csak most állunk neki dolgozni. De nem baj, bepótoljuk a lemaradást! Csak töltünk, csak töltünk és tovább töltünk. Eleinte még énekelünk is, aztán csak csöndben dolgozunk. Már fájnak a hátak, a kezek, de lapátolni, muszáj tovább lapátolni! Már kiesik a kezünkől a lapát, kész, feladjuk, nem bírjuk tovább. És ekkor, mint valami varázslásra eszünkbe jut, amit útközben láttunk. Az előtött falvak távoli, ijesztő képe, a hatalmas víztükrök, ami mint egy óceán hú-

zódik el arra, amerre a szem ellát, alattuk szántóföld, veteményes, becsületes emberek verejtékes munkája. És újra megfogjuk a lapátot és nem eresztjük többé! Még délután van, a nap magasan jár, még dolgozunk, de a vízügyesek mondják; menni kell, vége a munkaidőnek. Morogva tesszük le a zsákokat, lapátokat, már éppen belejöttünk, és tessék, menni kell. Felülünk a buszra, még egyszer visszanezünk, lássuk csak mit építettek azokból a zsákokból, melyeket mi töltöttünk meg. Egy kilométerre tőlünk fehér sávok tucajtjai támasztják a gátat. Te jó ég, ezt még reggel nem láttuk! Lehetséges volna, hogy ennyit csináltunk? Lassan rádőbbenünk, igen, ez a mi munkánk, a mi áldozatunk. Ez a jutalmunk a fájó hátért, a zsibbadó karokért. Megérte! Hazafelé még elvittük az élelmiszersegélyt. Segítünk behordani a csomagokat a Máltai Szeretetszolgálat tokaji gyűjtőhelyére. Örömet szerztünk vele és köszönetet hoztunk érte a Budakeszieknek. Most már fáradtak vagyunk. Csukott szemmel sem látunk mást, mint a Tiszát, és a gátat, rajta a mi zsákjainkkal, aztán ez a kép is eltűnik, és csend lesz a buszon egészen hazáig.

Másnap reggel ébreszt a telefon; gratulálnak Tokajról, azt mondják a második árhullámot nem biztos, hogy bírta volna a gát. Köszönik, az egész felső-tiszai rész lakosai, hálaosan köszönik. És a telefon után azzal a boldog tudattal vesszük föl a kokárdát, hogyha nem is sokat, de sikerült tenni valamit a házáért, akárcsak 153 éve a forradalmároknak.

Schumicky Balázs 10. B

P.s: A Prohászka Gimnázium diákjai 184.490 Ft-ot gyűjtöttek az árvízkarosultak megsegítésére. Az akcióhoz csatlakozott a Prohászkaiban tanuló általános iskolai 3.t osztály és a 8.z osztály néhány diákja. Köszönet Karskó tanárnőnek és Tóth Tibor tanár úrnak. A 3.t 6.000 Ft-ot a 8.z diákcsoportja 7.400 Ft-ot gyűjtött. Az összeget a Karitás Szeret Szolgálathoz juttattuk el a Római Katolikus Egyházközség (500.000 Ft) és a Széchenyi Társaság (70.000 Ft) gyűjtésével együtt.

Kőrösiné dr. Merkl Hilda

MILLENNIUMI OLVASÓ- ÉS DALOSKÖNYV ÁTADÁS. A Széchenyi István Általános Iskola 140 első osztályos tanulója ünnepélyes keretek között, március 26-án, vehette át a Magyar Millenniumi Kormánybiztosi Hivatal által ajándékozott millenniumi olvasó- és daloskönyvet.

A művelődési házban rendezett ünnepélyen a polgármester úr és az alsó tagozatos igazgatóhelyettes adta át a könyveket.

Ganyecz Györgyné,
igazgatóhelyettes